

Sygn. akt *XIV U 308/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XIV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący:	sędzia (del.) Radosław Rudnicki
Protokolant:	sekretarz sądowy Małgorzata Jaworska

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2020 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy M. Ł.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno -Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji

o wysokość emerytury policyjnej

na skutek odwołania M. Ł.

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno -Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji

z dnia 05 grudnia 2018 r. nr (...)

orzeka:

oddala odwołanie.

sędzia (del.) Radosław Rudnicki

Sygn. akt *XIV U 308/19*

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 grudnia 2018 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. na podstawie art. 33 w zw. z art. 32 ust. 1. pkt. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2018 r. poz. 132 z późn. zm.) ponownie ustalił wysokość emerytury M. Ł., zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego sygn. akt II SA/Wa 1879/17 z dnia 8 marca 2018 r., zaświadczeniu o uposażeniu i nagrodzie rocznej z dnia 21 sierpnia 2018 r. z urzędu od dnia 10 maja 2018 r., tj. od daty uprawomocnienia się wyroku, ustalając podstawę wymiaru świadczenia na kwotę 7.533,82 zł (decyzja a.r.).

W odwołaniu od powyższej decyzji M. Ł. zarzucił jej naruszenie art. 33 ust 1 pkt 5 powyższej ustawy poprzez błędne przyjęcie, że ponowne ustalenie wysokości emerytury powinno nastąpić od dnia uprawomocnienia się wyroku uchylającego decyzję utrzymującą w mocy rozkaz personalny, stanowiący podstawę ustalania wysokości emerytury. Odwołujący domagał się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez ponowne ustalenie wysokości emerytury od chwili jej

przyznania, gdzie stwierdzono, że przysługuje mu dodatek za bezpośrednią obsługę statków powietrznych w okresie od dnia 1 października 2012 r. do dnia 25 lutego 2013 r. (odwołanie k.2-4).

Dyrektor Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, stwierdzając, że brak było podstaw prawnych do uwzględnienia odwołania (odpowiedź na odwołanie k.6-7).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. Ł. (ur. (...)) uprawniony był do emerytury policyjnej decyzją z dnia 8 kwietnia 2013 r. Dyrektora Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. (decyzja a.r.).

W dniu 12 grudnia 2012 r. Dyrektor Biura Lotnictwa Straży Granicznej wystąpił z wnioskiem o przyznanie M. Ł. dodatku dla bezpośredniej obsługi statków powietrznych w wysokości 0,30 kwoty bazowej od dnia 31 października 2012 r.

W związku z powyższym rozkazem personalnym z dnia 12 lutego 2013 r. nr (...) przyznano odwołującemu dodatek dla bezpośredniej obsługi statków powietrznych we wskazanej wysokości w okresie od dnia 1 października 2012 r. do dnia 31 października 2012 r.

Decyzją z dnia 25 lutego 2016 r. nr (...) Komendant Główny Straży Granicznej utrzymał w mocy rozkaz personalny z dnia 12 lutego 2013 r. nr (...) przyznający odwołującemu dodatek dla bezpośredniej obsługi statków powietrznych we wskazanej wysokości w okresie od dnia 1 października 2012 r. do dnia 31 października 2012 r. w wysokości 0,30 kwoty bazowej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. wyrokiem z dnia 8 marca 2018 r., sygn. akt II SA/Wa 1879/17, który uprawomocnił się z dniem 10 maja 2018 r. uchylił decyzję z dnia 25 lutego 2016 r. nr (...) oraz rozkaz personalny z dnia 12 lutego 2013 r. nr (...), eliminując je z obrotu prawnego. Na tej podstawie wydana została zaskarżona decyzja z dnia 5 grudnia 2018 r. Dyrektora Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W., którą ustalono wysokość emerytury M. Ł., zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego sygn. akt II SA/Wa 1878/17 z dnia 8 marca 2018 r., zaświadczeniem o uposażeniu i nagrodzie rocznej z dnia 21 sierpnia 2018 r., z urzędu od dnia 10 maja 2018 r., tj. od daty uprawomocnienia się wyroku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt emerytalnych oraz akt o sygn. II SA/Wa 1879/17.

Sąd zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie

Zgodnie z art. 33 ust.1 pkt 1 ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2018 r., poz. 132 ze zm.) decyzja organu emerytalnego ustalająca prawo do zaopatrzenia emerytalnego lub wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia ulega uchyleniu lub zmianie na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli zostaną przedstawione nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności faktyczne, które mają wpływ na prawo do zaopatrzenia emerytalnego lub wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia.

W orzecznictwie i literaturze przyjmuje się, że warunkiem ponownego ustalenia wysokości świadczenia jest więc ujawnienie nowych okoliczności lub nowych dowodów, które istniały, lecz nie zostały uwzględnione, przez organ rentowy, który wydał taką decyzję. Mogą to być okoliczności, które powinny być znane, przy dołożeniu minimum staranności, jednak na skutek błędu, przeoczenia, zaniedbania, nieznamomości przepisów nie zostały uwzględnione w poprzednim postępowaniu. Błąd organu rentowego rozumiany jest w judykaturze szeroko, zgodnie z tzw.

obiektywną błędnością decyzji (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1995 r., II UZP 28/94, OSNAPiUS 1995 nr 19, poz. 242) i obejmuje sytuacje, w których organ rentowy miał podstawy do przyznania świadczenia, lecz z przyczyn leżących po jego stronie tego nie uczynił. Za takie przyczyny należy uznać wszelkie zaniebdania organu, każdą obiektywną wadliwość decyzji, niezależnie od tego czy jest ona skutkiem zaniebdania, pomyłki, celowego działania organu rentowego, czy też rezultatem niewłaściwych działań pracodawców albo wadliwej techniki legislacyjnej i w konsekwencji niejednoznaczności stanowionych przepisów (porównaj wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2012 r. w sprawie II UK 130/12, Lex nr 1388723, OSNP 2013/21-22/258 zapadły wprawnie na tle art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm. ale wobec tożsamości tego przepisu z zasadą wyrażoną w art. 46 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji mający w rozpoznawanej sprawie też zastosowanie.).

Niewątpliwie w niniejszej sprawie z urzędu doszło do uchylecia decyzji z dnia 25 lutego 2016 r. nr (...) oraz rozkazu personalnego z dnia 12 lutego 2013 r. nr (...), na podstawie, których przyznano odwołującemu dodatek dla bezpośredniej obsługi statków powietrznych we wskazanej wysokości w okresie od dnia 1 października 2012 r. do dnia 31 października 2012 r. w wysokości 0,30 kwoty bazowej. Do uchylecia tego doszło na skutek wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 8 marca 2018 r., sygn. akt II SA/Wa 1879/17, który uprawomocnił się z dniem 10 maja 2018 r. Wobec wyeliminowania decyzji z dnia 25 lutego 2016 r. nr (...) oraz rozkazu personalnego z dnia 12 lutego 2013 r. z obrotu prawnego, nie można było na ich podstawie ustalać wysokości świadczenia emerytalnego odwołującego. Wobec powyższego konieczne było ustalenia prawidłowej wysokości emerytury, co miało miejsce zaskarżoną decyzją z dnia 5 grudnia 2018 r., gdzie ustalono wysokość emerytury M. Ł., zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego sygn. akt II SA/Wa 1878/17 z dnia 8 marca 2018 r., zaświadczeniu o uposażeniu i nagrodzie rocznej z dnia 21 sierpnia 2018 r. z urzędu od dnia 10 maja 2018 r., tj. od daty uprawomocnienia się wyroku.

Mając powyższe na względzie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.